

i hagi actuat darrerament el metge que motivi la petició i els dels Col·legis respectius.

Aquesta informació deurà enllestir-se als 30 dies màxim de rebuda la sol·licitud.

Art. 12.—La Junta Directiva del Sindicato de Médicos de Catalunya, acordarà o no la concessió, facultada en absolut per dictar la resolució favorable o contrària que a son judici estimi procedent.

Art. 13.—La manca de cabals de la CAIXA DE BENEFICENCIA serà motiu primordial denegatori de tota proposta de socors.

CAPITOL VII

Disposicions generals

Art. 14.—El beneficiari que no complimenti

les condicions reglamentàries i les disposicions que puguin dictar-se deixarà de rebre socorsos en el mateix moment d'advertir l'incompliment.

El que usi de mala fe per obtenir socors, a més de perdre el dret a beneficència per sempre més, haurà de respondre a les accions de la classe que siguin, per les quals la Junta Directiva del Sindicato de Médicos de Catalunya es reserva el dret de recórrer.

Art. 15.—L'Assemblea de Delegats del Sindicato de Médicos de Catalunya, és l'únic organisme amb facultats suficients per a reformar, modificar o suprimir aquest Reglament.

Mentre l'Assemblea de Delegats no es trobi constituïda, l'interpretació d'aquest Reglament correspon exclusivament a la Junta Directiva del Sindicato de Médicos de Catalunya.

Setembre 1924.

De col·laboració

Moral i economia professional

II

CONCURRENCIA PROFESSIONAL

L'exercici de la Medicina segueix les lleis generals de tota concurrència professional. L'abundor o l'escassetat de personal oferible i les necessitats de la demanda fan oscil·lar dintre d'amplis límits les normes deontològiques, estant sempre en raó inversa l'observància de les mateixes i el nombre de concurrents. Hi ha, actualment, una superabundància de personal amenaçadora pel bon compliment de les regles morals i científiques.

Dos criteris poden defensar-se en la organització legal de la professió: el criteri lliberal i el de limitació. El primer es defensat per l'escola econòmica liberal i el segon per l'escola socialista.

Hi ha països que no concebeixen cap limitació professional i en realitat és que no la necessiten. Allí on hi hagi un nivell mínim de cultura un xic elevat i les lleis es compleixin rigorosament, ni el metge, ni la salut pública, pateixen cap conseqüència de l'ús de la llibertat professional. Exemple: Anglaterra i Amèrica del Nord.

En canvi, el sistema de limitació s'imposa arreu del món que la cultura sigui de baix nivell i les normes legals s'apliquin amb lenitud o de una manera arbitrària.

Ens convindria a nosaltres la llibertat professional que tenen els anglesos i nordamericans?

Si el nostre poble hagués aconseguit l'educació cívica, instrucció higiènica i una formació del caràcter com la proporcionada per les escoles angleses o ianquis a llur població infantil, sense cap mena de dubte, el criteri de llibertat fóra el més recomanable.

Una educació veritable, fonamentada en la disciplina interna que fa d'aquells nois uns *strugler fortífers* que regeixen la seva conducta pel *self government* que repudia totes les suggestions xorques de l'ambient i camina il·luminat per la claror de la lògica i de la veritat, no pot ésser mai terreny abonat per la xarlataneria i el curanderisme. Allí trobem el màxim floreixement de les activitats mèdiques. L'higienista és una potència i la sanitat pública és una realitat tangible de totes aquelles pràctiques higièniques que al nostre país no han pogut passar mes enllà de les planes de la Gaceta Oficial.

Als nostres països llatins en general, educats els ciutadans amb les normes exclusives i artificioses de la disciplina externa, propicis a obeir totes les suggestions del medi, el règim de llibertat professional fracassa irremediablement.

El criteri de limitació que defensa l'escola econòmica socialista tindria al nostre país la més justa i oportuna aplicació.

No pot deixar-se a la lliure elecció de ciutadans incultes ni confiar a una política de toleràn-